

TAMMI

SKANDAR

JA

KAAOS- KARSINNAT

A.F. STEADMAN

A.F. Steadman

Skandar ja yksisarvisvaras
Skandar ja aaveratsastaja
Skandar ja Kaaoskarsinnat

Englanninkielinen alkuteos *Skandar and the Chaos Trials*
ilmestyi vuonna 2024 (Simon & Schuster UK Ltd)

Teksti copyright © DE ORE LEONIS 2024

Kuvitukset copyright © Two Dots 2024

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electrical or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja Tammi, 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-6429-5

*Äidilleni Helenille –
joka opetti minut unelmoimaan*

SAARI

ERÄMAA

TULEN VYÖHYKE

LAAVA-
MALJA

AREENA

AAVIKON
KEIDAS

PENGERRETYT
LAAKSOT

PEDONPESÄ

NELJÄNPÄÄ

ILMAN VYÖHYKE

TAIVAS-
METSÄ

APAJA-JÄRVI

VEDEN VYÖHYKE

KELLUVA TORI

HAUTOMO

KALASTAJAN RANTA

VALTUUSTON-TORI

HEHKU-LUOLASTO

PEILI-KALLIOT

MAAN VYÖHYKE

LEVOTON-VUORI

ERÄMAA

IRLANTI

SAARI

ENGLANTI

WALES

Uffingtonin valkoinen yksisarvinen

SISÄLTÖ

Alkusanat	9
<i>Ensimmäinen luku: Sallyn Leivät</i>	13
<i>Toinen luku: Villimutaatio</i>	33
<i>Kolmas luku: Seisaukivet</i>	54
<i>Kenna: Onni</i>	73
<i>Neljäs luku: Maan karsinta</i>	77
<i>Viides luku: Levotonvuori</i>	97
<i>Kuudes luku: Hautomoryöstö</i>	113
<i>Seitsemäs luku: Vaeltajat</i>	136
<i>Kenna: Toivo</i>	161
<i>Kahdeksas luku: Sielunpaiste</i>	167
<i>Yhdeksäs luku: Yhteistyökuume</i>	195
<i>Kymmenes luku: Tulen karsinta</i>	217
<i>Kenna: Epäily</i>	239
<i>Yhdestoista luku: Fairfax pakenee</i>	244
<i>Kahdestoista luku: Joulukaaos</i>	267
<i>Kenna: Syyllisyys</i>	291
<i>Kolmastoista luku: Syntymäpäiväyllätyksiä</i>	296
<i>Neljästoista luku: Syötti</i>	315
<i>Viidestoista luku: Veden karsinta</i>	333
<i>Kenna: Yksinäisyys</i>	353
<i>Kuudestoista luku: Huijattu</i>	358
<i>Seitsemästoista luku: Ilmafestivaalit</i>	387

<i>Kahdeksastoista luku: Agathan lahja</i>	403
<i>Kenna: Pelko</i>	422
<i>Yhdeksästoista luku: Salaisuus</i>	426
<i>Kahdeskymmenes luku: Ilman karsinta</i>	445
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku: Toinen ranta</i>	464
<i>Kenna: Haikeus</i>	482
<i>Kahdeskymmenestoinen luku: Sisarussuru</i>	485
<i>Kahdeskymmeneskolmas luku: Everhartit</i>	509
<i>Kahdeskymmenesneljäs luku: Kotona taas</i>	525
Loppusanat	539

ALKUSANAT

Kommodori Nina Kazama on tullut tarkastamaan
Hautomon vauriot.

Hän ei tiedä.

Ohjaaja Rex Manning ratsastaa hänen kanssaan, ja hopeayksisarvinen säihkyy auringon osuessa kallionlakeen.

Hän ei aavistakaan.

Viisi ylvästä valvojaa vartioi ammottavaa ruhjetta Hautomon ruohoisessa kyljessä.

He eivät ole tajunneet.

Valvojat sallivat Saaren kahden tärkeimmän ratsastajan lähestyä.

Kukaan ei ole huomannut.

Kommodori Kazama tähyää sisempään kammioon. Rex Manning, Hopeapiirin uusi päällikkö, tekee samoin.

He eivät tule uskomaan silmiään.

Kommodori Kazama räpyttää silmiään, antaa katseen tottua hämää. "Miksi seuraavan päivänseisauksen munat eivät ole telineissään?" hän kysyy. Mutta valvojat ovat vartioineet monumenttia ulkoapäin tulevan hyökkäyksen varalta.

He eivät oivalla vielä, että se on ollut turhaa.

Kommodori kiipeää aukosta sisään, irtokiviä leviää kiireessä. Rex tulee perässä.

Joka ainoa sisemmän kammion munateline on tyhjä.

Joka ainoa ammottaa tyhjiyttään.

He alkavat epäillä.

Rex ajattelee sitä ensimmäisenä. Nina katsoo Rexiä ja pelko salpaa hänen hengityksensä. Heidän askelensa äänet kajahtelevat hiljaisessa kammiossa, kun he juoksevat alas varastotasolle.

Ei yksisarvisten munia.

Ja sitä alemmalle tasolle.

Ei yksisarvisten munia.

Ja kaikille tasoille: alas, alas ikivanhan kummun uumeniin.

Tyhjää.

ALKUSANAT

Ja viimein he ymmärtävät.

Täällä ei kuoriudu yksisarvisia kolmeentoista vuoteen.

Kokonainen sukupolvi ratsastajia on menetetty.

Nyt he seisovat kukkulan laella aaltojen murtuessa alhaalla Peilikallioihin.

"Kukaan ei saa tietää", Nina sanoo. "Lupaa se!"

"Me löydämme munat", Rex myöntyy. "Me kaksi."

Mutta totuus painaa raskaana heidän välissään.

Hautomo on tyhjä.

ENSIMMÄINEN LUKU

SALLYN LEIVÄT

Skandar Smith etsi Lurjuksen Tuuria. Taas. Joku voisi väittää, ettei verenhimoista yksisarvista voi hukata. Mutta se joku ei kai sitten olisi tavannut yksisarvista, joka aloittelee kolmatta treenivuottaan Pedonpesässä. Nuorikkoyksisarviset olivat ruvenneet kesän mittaan käyttäytymään niin huonosti, että Skandar oli melko varma, että ne olivat jo *täysin* ratsastajiensa hallitsemattomissa. Eikä Lurjuksen Tuuri ollut poikkeus.

Oli viimeinen lomapäivä ennen kuin treenit alkasivat taas. Skandar oli etsinyt Lurjusta melkein koko aamupäivän Shekonin satula toisella käsivarrellaan ja suitset kierrettyinä toiselle. Nyt hän istui Pedonpesän kukkulalla ja nyhti turhautuneena kourakaupalla ruohoa. Lurjus oli katoillut koko kesän – Skandar ei yhtään tiennyt minne – mutta nyt heidän oli määrä ratsastaa Neljänpään lounaalle nelikon kanssa.

Bobby Bruna jylisti juuri oikealla hetkellä rinnettä

alas Haukan Raivolla. Hän näytti aika hurjalta ilman-kantajalta: rähjäisen ratsastajantakin hihat oli kääritty ylös niin, että hänen mutaationsa savenharmaat höyhenet näkyivät aina kyynärpäihin asti.

Haukka laukkasi suoraan Skandaria kohti, ja Bobby hidasti sen vauhdin pikku hiukan liian myöhään. Bobbyn suupieliä nyki, kun Skandar kompuroi hätkähtäneenä pystyyn. No, se vahvisti asian – Bobby oli todellakin tehnyt sen tahallaan.

”Löytyikö se jo, henki-poika?” Bobby kysyi välittämättä Skandarin tuhkanharmaista kasvoista.

Skandar harkitsi moittivansa Bobbya vaarallises-ta ratsastuksesta, mutta oli melkein lounasaika, eikä Bobby ollut nälkäisenä hyväntuulinen.

Hän siis tyytyi huokaisemaan. ”Ei. Mene sinä edeltä ilman meitä.”

”Mutta mehän tapaamme sen jälkeen sinun sisaresi, etkö muista? Linnakkeen luona.” Bobby löysäsi ohjia niin, että Haukka sai napata ohikulkevan kaniinin.

Skandar sävähti, kun pupun luut rusahtivat.

Bobby ei piitannut. ”Meidän täytyy lähteä nyt, jos aiomme saada lounasta siinä uskomattomassa paikassa, jonka löysin. Liikettä niveliin!”

”En vieläkään ymmärrä, mikset voi kertoa paikan nimeä.”

”Se on yllätys”, Bobby sanoi vältellen. ”Öö... mistä lähtien *hän* on alkanut myöhästellä?”

Mitchell Henderson ratsasti heitä kohti Punaisen Illan Ilolla. Punainen näytti enemmän demonilta kuin

yksisarviselta – sen harja ja häntä loimusivat kirkaasti, samoin sen silmät ja kaviot. Mutta Skandar tuskin huomasi sitä, koska hänen oma yksisarvisensa, Lurjuksen Tuuri, hölkytti tyytyväisenä tulisen parhaan ystävänsä vierellä.

”Siinähan sinä olet!” Skandar halasi Lurjuksen onyksinmustaa kaulaa – osin helpottuneena, osin toruen. Yksisarvinen nakkeli iloisesti päätään, ja valkoinen hengen laukki sen sarven alla välkähteli auringonpaisteessa. Sidoksessa karehti heidän yhdistynyt ilonsa, kun he olivat taas yhdessä, joskin Skandarin ilo hieman lientyi, kun hän huomasi, että Lurjuksen musta karva – joka oli vielä eilen kiillellyt – oli paksun tomukerroksen peitossa.

”Miksi se on noin likainen?” Bobby kysyi, kun Haukka singahti sivulle – se inhosi likaa.

”Inhottavaa keskeyttää”, Mitchell sanoi sarkastisesti. ”Mutta eikö kukaan kysy, onko *minulla* kaikki hyvin?”

Mitchellin takista puuttui jostain syystä vetoketju ja takki retkotti auki paljastaen hänen ruskean rintansa.

Bobby tuhahti.

”Älä naura, Roberta. Minä varoitan.”

”Mitä tapahtui?” Skandar kysyi lempeästi.

Mitchell huokaisi ja hänen liekehtivä hiusmutaationsa hulmusi. ”Punainen. Se on sytytellyt kaikkea koko kesän – ja nyt se on ottanut tähtäimeensä myös *minut*.”

Skandar rypisti otsaansa. "Mutta ei kai se sinua satuttaisi?" Oli totta, että nelikon yksisarviset olivat viime ainoina säheltäneet entistä enemmän, mutta eivät kai ne sentään satuttaisi omia ratsastajiaan?

"Siksi riisuin T-paitani!" Mitchell sanoi ärtyneenä. "Luulitko, että minulle oli vain tullut vähän kuuma?"

"Minä..." Skandar vilkaisi Bobbya, joka puri kätään, ettei nauraisi. "En pysy kärryillä."

"Punainen kärvensi kankaan vetoketjun ympäriltä niin, ettei takki mennyt kiinni", Mitchell raivosi. "Sitten se teki saman T-paidalleni ja poltti vielä varapaidankin ennen kuin ehdin vetää sen päälleni. Tunnen sidoksessa, että tällainen on sen mielestä hilpeää. Se lopetti vasta, kun minulla ei ollut enää mitään yläosassa!"

"Toivottavasti Punainen ei polta seuraavaksi hänen housujaan", Bobby mumisi Skandarille, joka yritti peittää hymynsä.

"Mitä te kuiskitte?" Mitchell tivasi.

Bobby toipui äkkiä. "Tulkaa, olemme jo myöhässä lounaalta. Flo heittää Kennan ja odottaa meitä sitten Neljänpäässä. Kutsuin myös seppäbardin mukaan."

Mitchellin silmät levisivät. "Tuleeko *Jamiekin* sinne? Tämä on katastrofi." Hän viittasi tuulessa auki liehuvaan, tuhoutuneeseen takkiinsa, jossa tulipinssi välkähteli valossa.

Skandar sai idean. "Jospa sitoisit Lurjuksen riimunarun ympärillesi?" Hän ojensi narun Mitchellille. "Silloin takkisi ainakin pysyy kiinni."

Mitchell silmäili sinistä narua epäluuloisesti, mutta tajusi ilmeisesti sitten, että vaihtoehtoja ei ollut, jos aikoi ehtiä ajoissa lounaalle. Ja Mitchell inhosi myöhästymistä.

”Saatat aloittaa uuden trendin”, Bobby sanoi ilkkurisesti.

”Äh, sulje suusi”, Mitchell tiuskaisi sitoessaan köytätä vyötäisilleen.

Skandar nousi Lurjuksen selkään ja seurasi ystäviään Pedonpesän rinnettä alas kohti Neljänpään pääostoskatua. Hän ilahtui nähdessään, että monet Neljänpään värikkäistä puumajoista – joissa punaisen, sinisen, vihreän ja keltaisen eri sävyt loistivat – oli korjattu hänen poikasvuotensa elementtituhojen jäljiltä. Ja Hopealinnakkeen Seiväs lävisti taas etäämpänä taivaan.

Moni muu rakennus pitkin Saarta odotti kuitenkin vielä remonttiaan, ja myös Skandar tunsu itsensä vähän rikkinäiseksi kaiken kesäkuussa tapahtuneen jäljiltä. Saari oli ollut kesäpäivänseisauksena lähellä repiä itsensä palasiksi omalla tasapainottomalla taikuudellaan – sen seurauksena, että Hopeapiiri oli tappanut villiyksisarvisia. Skandarin, Bobbyn, Flon ja Mitchellin oli onnistunut selvittää, miten Saaren pystyi pelastamaan, jos voitti luuvaltikan Ensimmäiseltä Ratsastajalta ja hänen Villiyksisarviskuningattareltaan. Mutta sitten Skandar oli kohdannut pahemman painajaisen kuin olisi osannut kuvitellaakaan. Hänen sisarensa Kenna oli solminut sidoksen villiyksisar-

visvarsan kanssa. Punoja – heidän äitinsä – oli vääräntänyt Kennalle samanlaisen sidoksen kuin hänellä itsellään oli.

Kauhistunut mutta oikeudenmukainen kommodori Kazama oli sallinut Kennan pysyä Skandarin kanssa siihen asti, että hänen tulevaisuutensa viljelyksisarvisen kanssa saataisiin ratkaistua. Aluksi Skandar oli yrittänyt nähdä asian valoisan puolen. Oli ollut ihanaa kirjoittaa isälle ja kertoa, että Kenna oli Pedonpesässä. Mutta pölyn laskeuduttua Skandar oli alkanut olla huolissaan väärennetystä sidoksesta, joka puristi hänen siskonsa sydäntä. Hän oli alkanut käydä katsomassa Kennalle tarkoitettua yksisarvista – palominoharmaata – parsijaunissaan Erämaassa. Ja mitä kauemmin Nina viivytti päätöstään, sitä enemmän hän antoi itsensä miettiä, olisiko olemassa keino, jolla se yksisarvinen – se elämä – voitaisiin palauttaa Kennalle.

”Sinä mietit epätavallisen kovasti jotain”, Bobby huomioi savenharmaan Haukan alkaessa kulkea samaa tahtia Lurjuksen kanssa.

”Mistä tiedät?”

”Otsassasi on kurttu”, Bobby sanoi. Hän oli räväkkä, mutta hän myös kiinnitti huomiota ihmisten tunteisiin – etenkin Skandarin.

”Siskoani”, Skandar totesi lyhyesti. Hän ei ollut ihan vielä valmis puhumaan Kennan ja Kennalle tarkoitetun yksisarvisen liittämisestä yhteen. Hän tarvitsi lisää tietoa.

”Mitä Nina oikein pelleilee?” Bobby tärytti. ”Tällainen viivyttely ei sovi ollenkaan ilmankantajan luonteeseen. Sen kuin tekee päätöksen! Mitä hän kuvittelee tutkimuksissa paljastuvan? Että Punoja piileskelee Kennan satulalaukussa?”

Bobby oli ollut alusta asti raivoissaan siitä, että Kennaa ja hänen villiyksisarvisarsaansa testattiin Hopealinnakkeessa – Hopeapiirin tukikohdassa. Bobby tuhahti aina kun Flo sanoi, että Hopeapiirin uusi päällikkö – Rex Manning – oli paljon mukavampi kuin tämän isä – Dorian Manning.

”No, eihän se varsinaisesti vaikeaa ole?” Bobby oli lopulta kivahtanut. ”Rexin isä melkein tuhosi Saaren viime vuonna. Pidätytti *meidät* yksisarvismurhista, joita hän itse teki.”

Skandaristakaan ei ollut kivaa, että Kennaa pidettiin Hopealinnakkeen kilpimuurin takana. Hopeapiiri oli suljettu, vain hopeayksisarvisten ratsastajille tarkoitettu ryhmä ja Saaren vaikutusvaltaisin yhteisö. Hopeapiirin ja hengenkantajien väliset vihamielisyydet juonsivat juurensa satojen vuosien taakse.

”Hopealinnake on turvallisin paikka testeille, Skar”, Flo oli väittänyt. ”Niin Kennan kuin koko muun Saaren kannalta. Muistathan, että villiyksisarvisten taikuden aiheuttamat vammat eivät parane koskaan?”

Nyt kun aikaa oli kulunut osapuilleen kuukausi, Skandar suostui myöntämään, että Flo oli ollut oikeassa. Kenna oli kutsuttu säännöllisin välein Linnakkeeseen, eikä mitään pahaa näyttänyt tapahtuneen.

Häneltä oli kyselty hänen ajastaan Punojan kanssa, kuulusteltu väärennetystä sidoksesta ja pyydetty yrittämään elementtitaikuutta. Valvojat eivät antaneet Kennan ratsastaa; hän sai vain painaa kämmenensä villiyksisarvisen kaulaan. Toistaiseksi hän ei ollut onnistunut kutsumaan kipinääkään.

”Mietitkö koskaan”, Bobby kysyi Skandarilta, kun he ratsastivat rinnatusten, ”mitä Kenna teki Punojan kanssa kaiken sen ajan?” Hän kuulosti empivältä, vähemmän itsevarmalta kuin yleensä.

”Kenna sanoi, että he hädin tuskin puhuivat; että Punoja keskittyi valmistautumaan hänen sidoksensa väärentämiseen”, Skandar sanoi tiukasti. ”Ja minä uskon häntä.”

”Totta kai minäkin uskon häntä, mutta... miksi Erika Everhart väärentäisi sidoksen tyttärelleen ja hylkäisi hänet sitten livistämään Pedonpesään? Se ei tunnu oikein... punojamaiselta.”

”Ei”, Skandar sanoi edelleen tiukkana. ”Ei tunnu. Mutta varmasti Kenna on kertonut meille kaiken, minä tietää. Hän ymmärtää nyt, miten paha Punoja on. Hän tahtoo olla Pedonpesässä ja treenata yksisarvisratsastajaksi – ihan niin kuin me aina unelmoimme.”

Tosin villiyksisarvista heistä ei kai kumpikaan ollut kuvitellut?

Bobby viittilöi. ”Tähän suuntaan!”

Ystävykset kääntyivät pois ostoskadulta ja tulivat metsikköön, jossa oli puiden oksilla ravintoloita. Rento puheensorina ja aterimien kilinä täytti ilman. Tuok-

sut olivat houkuttelevia. Skandarin maha murisi, kun he ohittivat Saaren Tacot, mutta hän näki vaihtoehtoina myös pizzan, curryn, tapakset, falafelin, ramenin, jerk-kanan ja jopa letut.

Ylhäältä kuuluva pulina muuttui äkisti hiljaisen kunnioittavaksi.

”Se on Pedonpesän Hopea!”

”Olu Shekonin tytär.”

”Katsokaa, miten kiiltävä yksisarvinen!”

Flo Shekoni oli saapunut. Hopeaterä kimmelsi kapealla kadulla lähestyessään muuta nelikkoa. Hopeayksisarviset olivat harvinaisia ja voimakkaita, ja Terä herätti kaikkialla ihastusta, niin paljon kuin Flo inhosikin herättää huomiota.

Flo kohtasi ensimmäiseksi Skandarin katseen ja hymyili rohkaisevasti. ”Kennalla menee hyvin – paremmin kuin hyvin. Kun jätin hänet Hopealinnakkeeseen, Rex sanoi, että tämän jälkeen häntä ei varmaankaan enää kutsuta testeihin.”

Skandarin sydän hypähti toivosta. Ehkä Hopeapiirin uusi päällikkö tosiaan oli parempi kuin edellinen?

Flo katsoi Mitchelliä, joka solmi uudestaan Lurjuksen riimunarua takkinsa ympärille. Hän kohotti kysyvästi kulmiaan Skandarille.

Skandar naurahti. ”Kerron myöhemmin.”

Terä kulki Lurjuksen perässä, ja Flo hengitti syvään. ”Täällä tuoksuu niin hyvältä! Äiti sanoo aina, että Saaren ruoka parani valtavasti Sopimuksen jälkeen.”

Skandar nojautui Lurjuksen siiven yli ja luki pui-

den runkoihin kiinnitettyjä menuita. Hän tunsu olonsa vähän lannistuneeksi. Hän ei ollut edes maistanut useimpia annoksia, ja hän tiesi, ettei se johtunut siitä että hän oli mannerlainen. Heillä ei vain ollut hänen lapsuudessaan varaa syödä ulkona.

Kun Flo, Mitchell ja Bobby rupattelivat ruokalajeista, joista Skandar oli tuskin kuullutkaan, Skandar ujutteli sormiaan Lurjuksen harjassa. Musta yksisarvinen hörisi hiljaa, sen maha värisi ratsastajan jalkojen alla. Ja jotenkin se, ettei tiennyt erilaisista ruokalajeista, tuntui menettävän merkityksensä. Lurjus vähät välitti mistään sentapaisesta.

”Kappas vain, seppäbardihan se siinä!” Bobbyn kovaääninen huudahdus sai Skandarin kohottamaan katseensa.

”Älä *kiltti* kutsu minua noin”, Jamie voihkaisi lähes tyessään neljää ratsastajaa.

”Näytät tosi hyvältä, Jamie”, Flo sanoi.

Poissa olivat sepän nahkainen esiliina, jonka taskuissa työkalut kalisivat; poissa olivat ahjon ääressä työskentelystä jääneet tuhkarannut. Jamiella oli yllään jopa vihreä kauluspaita.

”Ai jaa, niinkö sinusta? Kiitos”, Jamie sanoi hajamielisesti ja haroi kullanuskeita hiuksiaan. Hänen eripariset ruskeat ja vihreät silmänsä tavoittivat Mitchellin, joka oli alkanut laskeutua Punaisen selästä mutta jähmettynyt puoliväliin.

”Tarvitsetko apua?” Jamie kysyi vieno hymynkare huulillaan.

SAARI VOITTA AINA...

Kolmantena lukuvuonna Skandarin ja hänen ystäviensä täytyy selvittää vaarallisten karsintojen sarja Saaren elementti-vyöhykkeillä. Ystävyudet, liittoutumat ja ratsastajien ja yksisarvisten väliset suhteet ovat uskomattomalla koetuksella, ja vain vahvimmat selviävät. Skandarin sisar Kenna on vihdoinkin päässyt Pedonpesään, mutta hänen sidoksensa yksisarviseen ei ole samanlainen kuin muilla, ja hän jää yksin. Kun Saaren tulevaisuus joutuu vaakalaudalle, syyttävät sormet osoittavat yhteen suuntaan. Myös Skandarin pitää valita puolensa ja päättää, miten pitkälle hän on valmis menemään Kennan vuoksi – ja Pedonpesän.

Huima seikkailu jatkuu! Skandar kohtaa tähän saakka suurimman haasteensa huippusuositun yksisarvissarjan kolmannessa osassa.

Kannen kuvat: Two Dots

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6429-5